

РЕШЕНИЕ

№ 2268

гр. Бургас, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА Д. ЧАВДАРОВА

при участието на секретаря ДИАНА СТ. СИВОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА Д. ЧАВДАРОВА Гражданско дело
№ 20232120100703 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XIII от ГПК.

Образувано е по предявен от УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от изпълнителния директор Проф. д-р К. Д., д.м., действащ чрез пълномощника си адв. Р. В., срещу М. В. П., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с. *****, иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 52, ал. 2, вр. с чл. 109, ал. 1, изр. последно от ЗЗО за приемане на установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата от 538,60 лева, представляваща стойността на оказаната на ответника, в качеството му на здравно неосигурено лице, медицинска помощ, изразяваща се в диагностика и проведено в периода 23.03.2019г. до 27.03.2019г. болнично лечение по КП № * “Диагностика и лечение на остра и изострена хронична сърдечна недостатъчност без механична вентилация“ в Клиника по кардиология при УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, гр. Пловдив, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 05.09.2022г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед № 2722/08.09.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 5740/2022г. по описа на РС - Бургас.

По твърдения в исковата молба, на 23.03.2019г., в 17:58 ч., ответникът М. В. П. е бил транспортиран с линейка на Центъра за спешна медицинска помощ в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. Пловдив, Отделение по спешна

медицина, с оплаквания от затруднено дишане, с невъзможност да се движи без задъхване и с преустановен прием на предписани му лекарства. След извършения му преглед от дежурния лекар било установено, че диагностичната и лечебната цел на медицинската помощ не могат да бъдат постигнати в условията на извънболничната помощ, а се налага болнично лечение, поради което в 22:35ч. на същата дата пациентът е бил хоспитализиран в Клиника по кардиология към горепосоченото лечебно заведение. Във връзка с поставената му диагноза „изострена хронична сърдечна недостатъчност (ХСН)“ на ответника било приложено лечение по Клинична пътека № 29 „Диагностика и лечение на остра и изострена хронична сърдечна недостатъчност без механична вентилация“, чиито изисквания са посочени в Приложение № 17А „Клинични пътеки“ към Национален рамков договор за медицинските дейности 2018г. Сочи се, че ответникът е дал своето информирано съгласие за приемането му в лечебното заведение, обективизирано в подписана от него „Декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури“. Излага се, че след провеждане на необходимото лечение пациентът е изписан на 27.03.2019г. с окончателна диагноза „Изострена ХСН ..Артериална хипертония...Предсърдно трептене..“. Ищецът твърди, че към датата на постъпване в лечебното заведение и до края на болничното му лечение /до момента на изписването му/ ответникът е бил здравнонеосигурен по смисъла на Закона за здравното осигуряване, поради което дължи стойността на оказаната му медицинска помощ по дейности, възлизаща в размер на 538,60 лева и включваща клинично-лабораторни изследвания и четири дни болничен престой, която сума е определена по действащия към момента на хоспитализацията „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги, медицински услуги и допълнителни поискани услуги от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. Пловдив. Поради неплащане на така посоченото задължение ищецът е подал заявление по реда на чл. 410 ГПК, въз основа на което по ч.гр.д. № 5740/2022г. по описа на БРС в негова полза била издадена Заповед № 2722/08.09.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, като на основание чл. 415, ал. 1 ГПК същият е бил уведомен, че може да предяви иск за установяване на вземанията си по заповедта, предвид обстоятелството, че последната е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. По същество се моли за уважаване на предявения иск, ведно с присъждане на сторените разноски, както в исковото, така и в заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител адв. К. Г., е депозирал отговор на исковата молба, с който се застъпва становище за неоснователност на предявения иск, поради което се моли за отхвърлянето му. Оспорва се, на първо място, ответникът да е бил здравнонеосигурен по време на престоя му в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. ***. На следващо място се застъпва, че на ответника е оказана спешна медицинска помощ, която съгласно чл. 7 от Наредбата за оказване на спешна медицинска помощ не подлежи на заплащане от здравнонеосигурените лица, като тези разходи се поемат от държавата. Сочи

се, че ответникът не дължи исковата сума и на основание чл. 81, ал. 1 от Закона за здравето, съгласно която разпоредба всеки български гражданин има право на достъпна медицинска помощ при условията и по реда на този закон и на Закона за здравното осигуряване, както и на основание чл. 82 от същия закон, съгласно който част от задължителните медицински услуги, които се предоставят на българските граждани, е интензивно лечение на здравнонеосигурени лица. Твърди се и че лечебното заведение е нарушило правата на ответника като пациент, доколкото на последния не е била предоставена възможност да подаде, чрез директора на болницата до директора на Дирекция "Социално подпомагане" по настоящ адрес на лицето, заявление - декларация по образец за заплащане от държавата на оказаната му болнична медицинска помощ за диагностика и лечение в качеството му на здравно неосигурено лице, което нямат доход и/или лично имущество, което да му осигурява лично участие в здравноосигурителния процес.

В открито съдебно заседание ищецът не изпраща представител. С предварително депозирана молба по хода на делото, чрез пълномощника си адв. В., заявява, че поддържа исковата молба и моли за уважаване на предявената с нея искова претенция, ведно с присъждане на сторените разноски в исковото и заповедното производство, за които представя списък по чл. 80 ГПК. Излага и подробни съображения по съществото на спора.

В съдебно заседание ответникът се представлява от назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител адв. Г., който поддържа депозирания от него писмен отговор и моли за отхвърляне на иска като неоснователен.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал и като съобрази доводите на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявеният положителен установителен иск е с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 52, ал. 2, вр. с чл. 109, ал. 1, изр. последно от ЗЗО.

Съдът приема същия за допустим, доколкото са налице общите предпоставки за съществуването и надлежното упражняване на правото на иск, както и специалните такива, свързани с реда за търсената защита по чл. 422, ал. 1 ГПК (съгласно т. 10а от Тълкувателно решение по тълк. дело № 4/2013г., ОСГТК на ВКС), установени от приобщеното заповедно дело.

Основателността на иска е обусловена от успешно проведено от ищеца пълно и главно доказване на следните обстоятелства, от които произтичат претендираните от него права, а именно: хоспитализацията на ответника в лечебното заведение за процесния период, в което му е оказана твърдяната медицинска помощ и нейната стойност; че по време и до края на престоя си в болничното заведение ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права; че е извършил проверка на здравноосигурителния статус на ответника при хоспитализирането му и е уведомил същия за стойността на оказаните медицински дейности и услуги, които следва да заплати в случай, че е с прекъснати здравноосигурителни права.

В разглеждания случай между страните липсва спор относно това, че за периода от 23.03.2019г. в 22:35ч. до 27.03.2019г. в 08:30ч. ответникът М. В. П.

е бил хоспитализиран в УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, гр. ***, като по време на болничния му престой и във връзка с поставена диагноза „изострена хронична сърдечна недостатъчност (ХСН)“ му е било приложено лечение по Клинична пътека № 29 „Диагностика и лечение на остра и изострена хронична сърдечна недостатъчност без механична вентилация“, чиито изисквания са посочени в Приложение № 17А „Клинични пътеки“ към Национален рамков договор за медицинските дейности 2018г.

Не се спори и относно стойността на така оказаната медицинска помощ, поради което съдът приема, че същата е в посочения от ищеца размер – 538,60 лева.

Спорът по настоящото дело е концентриран върху това дължи ли ответникът заплащане на така предоставената му медицинска помощ, в т.ч. бил ли е същият здравноосигурен по време на престоя си в болничното заведение, касае ли се за спешна медицинска помощ или интензивно лечение по смисъла на чл. 82, ал. 1, т. 1 и т. 1а от ЗЗ и спазил ли е ищецът задължението си да извърши проверка на здравноосигурителния статус на ответника като пациент при хоспитализирането му и съответно бил ли е уведомен последният за стойността на оказаните медицински дейности и услуги, които следва да заплати в случай, че е с прекъснати здравноосигурителни права.

Прието като писмено доказателство по делото е писмо изх. № 11-03-1433#1/05.10.2023г. от ТД на НАП – гр. Бургас, от което се установява, че в периода 23.03.2019г. – 27.03.2019г., т.е. в процесния период на лечението на ответника в УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, гр. ****, същият е бил с прекъснати здравноосигурителни права, които са възстановени едва на 31.08.2021г. по реда на чл. 109, ал. 2 и ал. 3 от ЗЗО.

Разпоредбата на чл. 82, ал. 1, т. 1 от ЗЗ предвижда, че извън обхвата на задължителното здравно осигуряване на българските граждани се предоставят медицински услуги, които са свързани с медицинска помощ при спешни състояния.

Съгласно чл. 99, ал. 2 и ал. 3 от ЗЗ, „спешно състояние“ е остро или внезапно възникнала промяна в здравето на човека, която изисква незабавна медицинска помощ, като тази помощ е насочена към предотвратяване на: смърт; тежки или необратими морфологични и функционални увреждания на жизнено значими органи и системи; усложнения при родилки, застрашаващи здравето и живота на майката или плода.

Не е спорно между страните по делото, а и се установява от приетото като писмено доказателство Направление за хоспитализация/лечение по амбулаторни процедури, че на 23.03.2019г. ответникът М. В. П. е приет в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. **** с приемна диагноза „Застойна сърдечна недостатъчност“, „Предсърдно мъждене и трептене“ и е насочен за хоспитализация в същото лечебно заведение, като претендираните за заплащане медицински дейности са осъществени именно след хоспитализацията на пациента. В направлението е вписано указание за спешен прием в клиниката, което означава, че пациентът следва да бъде прегледан приоритетно, преди планово приеманите пациенти. Изрично е

посочено и че ответникът е насочен за хоспитализация с код „3“ – за болница, а не с код „4“ – за спешна помощ.

Видно от последното, освен че не са извършени в специализирана структура за спешна помощ, каквато в болницата е налице, от приетата като писмено доказателство епикриза, издадена от Клиниката по кардиология към УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. ****, не се установява спрямо ответника като пациент да са били прилагани дейности, които логически да бъдат свързани с оказване на медицинска помощ при спешни състояния /чл. 99, ал. 3 от ЗЗ/. По делото не са ангажирани доказателства, че е било налице животозастрашаващо състояние за ответника, като същото не може да се предполага единствено въз основа на посочената в направлението за хоспитализация приемна диагноза.

Предвид изложеното, съдът намира, че настоящия случай не е налице хипотезата на 83, ал. 1, т. 1 от ЗЗ, а именно – медицинска помощ при спешни състояния.

Независимо от това, дори да се приеме, че на ответника е оказана спешна медицинска помощ, то извършените след хоспитализация му и претендирани за заплащане в настоящото производство медицински услуги не са безплатни, тъй като съгласно чл. 7 от Наредба № 25/ 04.11.1999г. на МЗ за оказване на спешна медицинска помощ, разходите по оказване на спешна медицинска помощ се поемат от държавата само до момента на хоспитализиране на пациента, съответно разходите по лечението на здравнонеосигурените пациенти след хоспитализацията им са за тяхна сметка.

Доколкото по делото липсват данни и за осъществено интензивно лечение в съответното Отделение за интензивно лечение в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. ****, неприложима в настоящия случай е и разпоредбата на чл. 82, ал. 1, т. 1а от ЗЗ.

За пълнота следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 81, ал. 1 от ЗЗ, на която се позовава ответникът, въвежда общия принцип, че всеки български гражданин има право на достъпна медицинска помощ при условията и по реда на ЗЗ и ЗЗО, който принцип безспорно е спазен в разглеждания случай, като на ответника своевременно е оказана необходимата медицинска помощ, като хипотезите, в които така оказаната медицинска помощ се /или съответно не се/ заплаща от пациента са регламентирани със специални законови разпоредби.

Така чл. 52, ал. 1 от ЗЗО предвижда, че изпълнителите на медицинска помощ, сключили договор с НЗОК за оказване на медицинска помощ, включена в пакета, определен с наредбата по чл. 45, ал. 2, са длъжни да оказват на задължително здравноосигурените лица, без да изискват и приемат от тях плащане и/или доплащане, съответната медицинска помощ, а съгласно ал. 2 на същия член – неосигурените лица по реда на ЗЗО заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения, с изключение на предоставяните им медицински и други услуги по чл. 82 от ЗЗ.

Доколкото в настоящия случай не е налице никоя от хипотезите на чл. 82 от ЗЗ, то на основание чл. 52, ал. 2, вр. с чл. 109, ал. 1, изр. последно от

ЗЗО ответникът дължи заплащане на оказаната му медицинска помощ, стойността на която, посочена в приетата като писмено доказателство Сметка на пациент от 31.03.2021г., издадена от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. ***, а именно – 538,60 лева, както бе отбелязано по-горе не е оспорена от него.

Тук следва да се посочи, че в конкретния случай, видно от приетата като доказателство по делото Декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури, подписана от ответника, същият изрично се е съгласил да бъде хоспитализиран, както и с условията, при които ще следва да заплати своето лечение, в т.ч. с ценоразписа на лечебното заведение. Като частен диспозитивен документ, ползващ се с формална доказателствена сила, относно обстоятелството, че обективизираните в същата изявления изхождат от лицето, сочено като техен автор, така представената декларация удостоверява изявлението на ответника като пациент, че е запознат с цената на предоставяните от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. Пловдив медицински услуги, както и че следва да заплати същата, в случай, че тя не се заплаща от бюджета на НЗОК.

Наред с това, от приетото също като писмено доказателство Заявление – декларация от 23.03.2019г. /датата на хоспитализацията/ за отпускане на средства за заплащане стойността на оказаната му болнична медицинска помощ за диагностика и лечение в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. ****, подписано от ответника и адресирано до директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Айтос, в т.1 от което същият изрично е декларира, че не е здравноосигурен при условията и по реда на ЗЗО, се установява, че към момента на хоспитализирането му ответникът е бил наясно със здравноосигурителния си статус. В отговор на това заявление, с писмо изх. № 0202-26-00-0747#1/13.05.2019г., адресирано до УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. *** от Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Айтос, лечебното заведение е уведомено, че ответникът М. В. П. няма право на целеви средства за заплащане на оказаната му болнична медицинска помощ, тъй не отговаря на условията на чл.1, ал.4, т. 1 и 2 от ПМС № 17 от 31.01.2007г.

По изложените съображения и доколкото по делото липсват доказателства /а и въобще наведени твърдения в тази връзка/ дължимата сума да е заплатена от ответника, предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 52, ал. 2, вр. с чл. 109, ал. 1, изр. последно от ЗЗО се явява доказан както по основание, така и по размер, поради което същият следва да бъде уважен изцяло.

Основателността на главната претенция на ищеца обуславя основателността и на акцесорната такава за присъждане на законната лихва върху дължимата главница, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 05.09.2022г. до окончателното изплащане на задължението.

Относно съдебно-деловодните разноси:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, с оглед изхода на делото, своевременно направеното искане за присъждането им и представените доказателства за тяхното извършване, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени и сторените

по делото разноси в общ размер на 550 лева, от които 25 лева – разноси в заповедното производство за внесена държавна такса и 525 лева – разноси в исковото производство за внесена държавна такса /25 лева/, заплатено адвокатско възнаграждение /300 лева/ и възнаграждение за назначения на ответника особен представител /200 лева/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителен иск, че ответникът **М. В. П., ЕГН *******, с постоянен и настоящ адрес: *********, **ДЪЛЖИ** на ищеца **УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление: гр. *********, представлявано от изпълнителния директор Проф. д-р Карен Джамбазов, д.м., **сумата от 538,60 лева /петстотин тридесет и осем лева и шестдесет стотинки/**, представляваща стойността на оказаната на ответника, в качеството му на здравно неосигурено лице, медицинска помощ, изразяваща се в диагностика и проведено в периода 23.03.2019г. до 27.03.2019г. болнично лечение по КП № 29 “Диагностика и лечение на остра и изострена хронична сърдечна недостатъчност без механична вентилация“ в Клиника по кардиология при УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, гр. Пловдив, **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 05.09.2022г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед № 2722/08.09.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 5740/2022г. по описа на РС – Бургас, на **осн. чл. 52, ал. 2, вр. с чл. 109, ал. 1, изр. последно от 330.**

ОСЪЖДА М. В. П., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: *********, **ДА ЗАПЛАТИ** на **УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление: *********, представлявано от изпълнителния директор Проф. д-р Карен Джамбазов, д.м., **сумата от 550 лева /петстотин и петдесет лева/**, от които **25 лева** – разноси в заповедното производство за внесена държавна такса и **525 лева** – разноси в исковото производство за внесена държавна такса /25 лева/, заплатено адвокатско възнаграждение /300 лева/ и възнаграждение за назначения на ответника особен представител /200 лева/, на **осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, на **осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.**

Съдия при Районен съд – Бургас: _____